

визначає структуру грошової маси в обігу агрегатним методом з 1993 р.

НБУ останніми роками вживає заходи щодо зниження темпів зростання сукупної грошової маси, резервів, готівки, особливо у позабанківському обороті. Унаслідок цих дій зниження темпів зростання грошових агрегатів призвело до звуження монетарних каналів інфляції. Та все ж таки зберігається ряд негативних тенденцій у грошовому обороті України. Деформації структури грошової маси породили глибокі суперечності у розвитку національної фінансово-грошової системи і одночасно – дисбаланс між фінансовою сферою та реальним сектором економіки. Багато в чому втрачені важливі функціональні можливості грошової маси – забезпечення платіжно-розрахункових відносин, стимулювання схильності господарюючих суб'єктів до заощаджень тощо.

Суттєві деформації виникли у розподілі грошової маси між населенням та підприємствами й організаціями. Означилася тенденція до зростання частки грошової маси у населення, що відображає кризову ситуацію із погіршенням фінансового стану підприємств. Серйозні деформації у грошовому обороті характерні для співвідношення між готівковою і безготівковою частинами грошової маси. Про це свідчить висока така частка готівкового

обороту в Україні. Основні причини цього: – високий рівень тінезації господарської діяльності, низький рівень довіри юридичних і фізичних осіб до комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ тощо. Звідси кредитна слабкість банків, а це, звісно, серйозно гальмує розвиток економіки.

Негативні наслідки має заміщення також високий рівень доларизації вітчизняної економіки: прагнення зберігати приватні заощадження в іноземній валюті, валютні розрахунки на ринку нерухомості, виведення коштів за кордон.

У 2016 р. грошова маса в Україні зросла на 10,8%, до 1101,6 млрд. грн. Хоча гривневі депозити в комерційних банках трохи зростають, портфель кредитів домогосподарствам у національній валюті має тенденцію до зменшення [2]. Це свідчить про те, що зберігається недовіра до банківського сектора, який після «банкопаду» останніх двох років скоротився майже удвічі.

Ми вважаємо, що перехід НБУ до валютного таргетування, тобто активна співпраця монетарного регулятора з урядом щодо комплексного регулювання національної економіки, включаючи рівень зайнятості, рівень інфляції, обмінний курс національної валюти тощо, матиме позитивні наслідки для усіх.

Література

1. Сірко А.В. Економічна теорія. Політекономія: навч. посіб. [текст] / А.В. Сірко – К. : «Центр учбової літератури», 2014. – 416 с.
2. Грошово-кредитна статистика Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=42401232&cat_id=55838

УДК 364.1(477+100)

ДОБРОБУТ НАСЕЛЕННЯ КРАЇНИ У СТАТИСТИЧНОМУ ВИМІРІ: УКРАЇНА І СВІТ

Слободянюк А. – ст.1 курсу, гр. ЕППвн-11

Науковий керівник. – д.е.н., професор Сірко А.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Загальна оцінка добробуту населення країни має велике практичне значення. Її потребують усі економічні агенти: керівництво держави, підприємці та управлінці, науковці, освічені громадяни. Між тим, це складна наукова проблема, яка полягає у тому, щоб оцінити сукупні результати економічної діяльності усіх економічних агентів, які б давали змогу характеризувати не лише рівень, але й якість життя суспільства.

Головні проблеми такої оцінки полягають у наступному: 1) добробут забезпечується не виробництвом взагалі, а саме продукцією, придатною для кінцевого споживання (як споживчих та капітальних товарів); 2) більше половини усіх товаровиробників в сучасній системі суспільного поділу праці зайняті виготовленням не кінцевої, а проміжної продукції, що слугує лише матеріальним ресурсом і залишається у сфері виробництва; 3) практично неможливо оцінити якісні параметри готової продукції; 4) скрізь існує тіньова економічна діяльність, яка за визначенням є такою, що не піддається статистичному обліку; 5) у будь-якій

економічній системі, і у ринковій поготів, економічні блага розподіляться між родинами нерівномірно, що зумовлює ефект соціальної несправедливості, який, звісно, істотно впливає на психологічне самопочуття людей [1, с. 224].

У 1940-50-і роки науковцями під егідою ООН напрацьовано такий синтетичний показник народного добробуту – ВВП та відповідно систему національного рахівництва. Однак зазначені вище проблеми статистичного обліку вдалося вирішити лише частково, а тому робота теоретиків у цьому напрямку триває. Окремі дослідники пропонували навіть відмовитися від показника ВВП на користь показника чистого економічного добробуту. Утім, через надмірну складність обрахунку його відкинули. До наших днів СНР кількаразово удосконалювалась, за що такі видатні економісти як С. Кузнець і Р. Стоун були відзначені Нобелівськими преміями з економіки.

Наша країна перебуває наразі в процесі розбудови ефективної ринкової економіки, демократичної держави та становлення громадянського суспільства. Пройдений

трансформаційний період нараховує вже понад чверть віку. А тому є привід поглянути на свою країну очима статистики, аби побачити, у якому стані перебуваємо та якими темпами рухаємося вперед, аби увійти в лоно економічно розвинених країн світу.

У 2016 р., за міжнародними рейтингами, за обсягом ВВП Україна посіла 81-е місце у світі. Якщо врахувати те, що економічно розвинених країн сьогодні нараховується трохи більше 30, то займане нами місце може свідчити лише про сумні наслідки ринкових трансформацій, а отже, і економічної політики української влади. І хоча політики при владі намагаються вихвалити себе, посилаючись на дані офіційної статистики, мовляв, є все-таки який-не-який економічний ріст і стабільність, насправді, якщо врахувати обсяги реальної далеко неповної зайнятості виробничих ресурсів (сировинно-природних, капітальних, трудових, інфраструктурних тощо), коректно говорити про консервацію глибоко кризового стану і техніко-технологічної відсталості вітчизняної економіки. Маємо знати і те, що в Україні з року в рік галопує інфляція, яка «допомагає» уряду підтягувати вгору обсяг ВВП. Лише за березень місяць цього року рівень інфляції сягнув 2%. І хоча за рахунок цього чинника поповнюється бюджет держави, реальний обсяг ВВП має негативний тренд.

Аби суттєво поліпшити загальний добробут, потрібні структурні та інституційні реформи. Попередні кризи та недолуга економічна політика призвели до деіндустріалізації виробництва. На прикладі міста Вінниці можна судити про те, яких тільки масштабних руйнацій зазнала вітчизняна економіка. Тут практично кожне із колись великих виробничих підприємств виведено із ладу, а його новоявлені власники задовольняються платою від оренди голих приміщень. Така байдужість до

інвестицій та модернізації виробництва на інноваційній основі зумовлена, з нашого погляду, по-перше, дешевиною придбання цих активів і, по-друге, боязню втратити контроль над ними у разі появи сторонніх інвесторів [2].

Здійснення галузевої реструктуризації економіки, доповненої поглибленням ринкових реформ у напрямі посилення економічної конкуренції, дасть змогу забезпечити розвиток самодостатнього внутрішнього ринку, суттєво зменшити фінансово-економічну залежність країни від кон'юнктури зовнішнього ринку та підвищити рівень зайнятості. Акцентування ж владою уваги виключно на динаміці ВВП лишень відволікає суспільну увагу від застійних явищ в реальному секторі економіки та його подальшої деградації.

Сьогодні, за великим рахунком, Україні бракує світового бренду, який би слугував візитівкою для нас. Деяку таку продукцію ми вже виготовляємо, взяти для прикладу, «ROSHEN», «Олейну», «Садочок», «Світоч» тощо. Але це переважно стосується харчової продукції. Тут, певна річ, також є можливості розширювати асортимент доброякісної продукції. Але ВВП країни може багаторазово зрости завдяки виробництву високотехнологічної продукції, яка дає високу додану вартість, тобто мультиплікує багато робочих місць, доходів, податків тощо. Для цього Україна має великі можливості, але потрібна, переконані ми, нова хвиля послідовних і рішучих економічних реформ. Реформи, окрім іншого, активізують інтерес інвесторів до розвитку рекреаційної сфери та туристичної інфраструктури, де також закладені колосальні можливості поліпшення народного добробуту.

Література

1. Сірко А.В. Економічна теорія. Політекономія [текст] : навч. посіб. / А. В. Сірко – К. : «Центр учбової літератури», 2014 – 416 с.
2. Сірко А.В. Проблема участі акціонерного сектора в інноваційному розвитку економіки України та її вирішення / А.В. Сірко // Вісник Тернопільського національного економічного університету. – 2016. – №3. – С. 7-16.

УДК 332.14:330.322.003.12

КІЛЬКІСНА ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ РЕГІОНУ

Бондар Ю. – ст. 2 курсу, гр.Фвн-21

Науковий керівник – к.е.н, доцент Вільчинська О.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Сучасний період розвитку України передбачає вирішення проблеми активізації інвестиційної діяльності, направлений на поступовий розвиток економіки, покращення життя населення країни. Вирішення цих питань визначається економічною та інвестиційною політиками, що проводяться державою. На сьогодні існує чимало різних методик визначення інвестиційної привабливості економіки та досить багато опублікованих робіт, у яких досліджуються дані проблеми.

Інвестиційним кліматом в загальному розумінні називають ситуацію, що склалася в регіоні,

з точки зору вітчизняних та зарубіжних інвесторів, які вкладають свій капітал у розвиток його економіки. Цей показник включає значну кількість факторів ризику, що складаються під впливом зовнішніх та внутрішніх умов, ситуацій та перспектив розвитку. Найчастіше під інвестиційним кліматом розуміють соціально-політичні та економічні (зовнішні й внутрішні) ризики [1]. Необхідною та дуже важливою передумовою формування сприятливого інвестиційного клімату є інвестиційна привабливість регіону. Вона може визначатись різними узагальненими показниками, такими як рівень загальноекономічного розвитку регіону, рівень